

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích, rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., **ve věci žalobců: a) KAM NA PARDUBICKU, s.r.o., IČ: 620 27 361**, se sídlem čp. 38, 533 52 Ráby, **b) Ing. P.M.**, bytem „X“, **zastoupeni: JUDr. Martin Flora, advokát**, se sídlem Lidická 57, 602 00 Brno, **proti žalovanému Krajskému úřadu Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2014, č.j. KrÚ 52079/2014/OŽPZ/Kp**,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo zamítnuto odvolání žalobců a potvrzeno odvoláním napadené rozhodnutí Magistrátu města Pardubic (prvoinstanční orgán státní správy lesů) ze dne 26. 5. 2014, č. spisu MMP/14153/21/2014/Me, jímž bylo na základě žádosti žalobců, zda jde v případě pozemků par. č. 158/2, 158/3, 159/2, 160/4, 160/5 a 160/9 v kat. území Ráby o pozemky určené k plnění funkcí lesa, podle § 3 odst. 3 zák. č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (dále jen „lesní zákon“) rozhodnuto, že pozemky par. č. 158/2, 160/4, 160/5 a 160/9 v kat. území Ráby jsou pozemky určené k plnění funkcí lesa podle § 3 odst. 1 písm. a) lesního zákona a pozemky par. č. 158/3 a 159/2 v kat. území Ráby nejsou pozemky určené k plnění funkcí lesa.

Žalobci napadli rozhodnutí žalovaného žalobou proti rozhodnutí správního orgánu podle části třetí, hlavy II., dílu 1. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), přičemž žaloba byla podána včas ve smyslu ust. § 72 odst. 1 s.ř.s.

S ohledem na rozsah žaloby (50 stran), přičemž žalobci sami uvedli, že jde o obdobu odvolacích námitek, rekapituluje krajský soud žalobní body následovně:

Žalobci namítají, že pozemky o nichž bylo rozhodnuto, že se jedná o pozemky určené k plnění funkcí lesa (par. č. 158/2, 160/4, 160/5 a 160/9 v kat. území Ráby – dále rovněž „dotčené pozemky“), jsou spolu s ostatními pozemky, o nichž bylo rozhodnuto jako o pozemcích, které nejsou určeny k plnění funkcí lesa (par. č. 158/3 a 159/2 v kat. území Ráby), součástí oploceného areálu dřívějšího Domova důchodců Ráby, resp. Ústavu sociální péče Ráby, nyní tzv. „Perníkové chaloupky“, dlouhodobě nejsou lesnický obhospodařovány a ani k hospodaření v lesích nemají sloužit, jsou využívány jako pozemkové zázemí budov coby plochy pro sport a rekreaci, jedná se o zastavěné stavební pozemky podle § 2 odst. 1 písm. c) zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Žalobci tvrdí, že pro posouzení, zda se jedná o pozemek určený k plnění funkcí lesa ve smyslu ustanovení § 3 odst. 3 lesního zákona, je rozhodný faktický, nikoliv formální stav, tedy není rozhodný stav zápisu pozemků v katastru nemovitostí.

Žalobci namítají nesprávnost závěru o prokázání existence lesních porostů a nesprávné hodnocení významu existence lesních porostů. Žalobci namítají, že ohledně dotčených pozemků absentuje zjištění, že zde dřeviny funkce lesa plní ve smyslu § 2 písm. c) lesního zákona, když dle žalobců stromy a keře na dotčených pozemcích plní funkci parkové zeleně a pouhé zhodnocení výskytu stromů a keřů lesních dřevin pro závěr žalovaného nepostačuje. Žalobci odkázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2009, č.j. 5 As 94/2008-44 (rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), podle kterého je při výskytu lesních dřevin na pozemku pro jeho určení rozhodné, zda je, či má být, lesnický obhospodařován. Žalobci poukázali na existenci pozemků s výskytem lesních dřevin, u nichž nelze mít za to, že se jedná o pozemky určené k plnění funkcí lesa (např. Lesní hřbitov v kat. území Nový Hradec Králové).

Žalobci namítají nesprávnost závěru o lesnickém obhospodařování pozemků, když tato povinnost se vztahuje ze zákona na tzv. „jiné pozemky“ podle § 3 odst. 1 písm. b) lesního zákona, ale podle judikatury rovněž na tzv. „lesní pozemky“ podle § 3 odst. 1 písm. a) lesního zákona (žalobci odkázali opět na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2009, č.j. 5 As 94/2008-44). Žalobci současně namítají nesprávnost zjištění a zhodnocení okolností vzniku dotčených pozemků, když tvrdí, že skutečnost, že právo hospodařit s dotčenými pozemky svědčilo socialistické organizaci zabývající se hospodařením v lesích – Východočeské státní lesy Hradce Králové, později Lesy České republiky, s.p., nikoliv Ústavu sociální péče, aniž by byl dán důkaz o svěřeni hospodaření jinému subjektu, sama o sobě dostatečně neprokazuje, že dotčené pozemky skutečně lesnickým účelům sloužily a nevyužívaly se jinak. Dále žalobci tvrdí, že údaje o svěřeni pozemků par. č. 158, 160 Lesům České republiky s.p. je třeba vztáhnout pouze na části pozemků, které se nacházely vně oplocení Ústavu sociální péče Ráby, nikoliv na jejich části ležící uvnitř oploceného areálu, tj. nikoliv na pozemky 158/2, 160/4, 160/5, 160/9 v kat. území Ráby. Žalobci poukazují na výměr Ministerstva zemědělství ze dne 12. 9. 1949, č.j. 39791/49, který založil faktické užívání parku včetně dnešních pozemků par. č. 158/2, 160/4, 160/5, 160/9 zřizovateli Domova důchodců Ráby. Žalobci tedy mají za to, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci ve smyslu ustanovení § 3 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) a odmítají závěr

žalovaného, že pokud byly dotčené pozemky součástí lesního půdního fondu, pak to prokazuje jejich využití k hospodaření v lesích, nikoliv pro potřeby Ústavu sociální péče Ráby. Okolnost, že teprve v roce 1991 byly odděleny od pozemků převážně plnicích funkci lesa a ležících vně areálu je důvodem, proč jsou pozemky evidovány v katastru nemovitostí jako součást lesního půdního fondu. Rozhodný pro posouzení ve smyslu § 3 odst. 3 lesního zákona, je však stav faktický, nikoliv formální. Žalobci namítají, že žalovaný nevěnoval náležitou pozornost stanovisku Lesů České republiky a. s. ze dne 4. 2. 2014, podle kterého pozemky par. č. 159/2, 160/4, 160/5, 160/9 v kat. území Ráby svou hospodářskou funkci lesa neplní a dlouhodobě jsou využívány jako sportoviště a rekreační plochy a dále které obsahuje souhlas s vyloučením pozemků z ochrany pozemků určených k plnění funkcí lesa a se změnou evidence druhu pozemku. Žalobci namítají, že vzhledem k tomu, že dotčené pozemky byly oploceny jako areál Ústavu sociální péče Ráby, jednalo se podle § 69 odst. 2 vyhlášky č. 83/1976 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, o stavební pozemky a nemohlo tedy jít současně o pozemky určené k plnění funkcí lesa. Žalobci považují názor žalovaného, kdy se má jednat o stavební pozemky dle uvedené vyhlášky a současně o pozemky určené k plnění funkce lesa za vnitřně rozporný, a proto jeho rozhodnutí považují za nepřezkoumatelné.

Žalobci namítají nesprávnost zjištění a zhodnocení právního významu charakteru údajů pozemkové evidence. Žalobci namítají, že žalovanému nepřísluší zhodnocení, že zápis způsobu využití pozemků do katastru nemovitostí - 158/2, 158/3, 160/4 a 160/9 - sportoviště a rekreační plocha byl proveden protiprávně. Uvádějí přitom, že rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2008 č.j. 41088-2/OŽPZ/OZE/Kp na základě žádosti žalobců o omezení produkční funkce (omezení plnění funkcí lesů), nemůže být důkazem o tom, že dotčené pozemky byly považovány i žalobci samotnými za pozemky určené k plnění funkcí lesa, neboť žalobci chybně vycházeli z nutnosti uvádět formální, nikoliv faktický stav ve smyslu ustanovení § 3 lesního zákona, přičemž cílem žádosti bylo promítnout do formální evidence dlouhodobý faktický stav. Žalobci namítají nesprávnost vyhodnocení právního významu oplocení pozemků do jednoho areálu s nelesnickým účelem. Bylo prokázáno, že k realizaci oplocení došlo v roce 1965 na základě rozhodnutí tehdejšího Okresního národního výboru v Pardubicích. Dotčené pozemky tak nebyly volně přístupné, proto nemohly plnit funkci lesa. Dle žalobců tak podle definice lesního zákona účinného od 1. 1. 1996, dotčené pozemky rovněž z důvodu oplocení nemohly být považovány za pozemky určené k plnění funkcí lesa. Žalobci přitom nesouhlasí s žalovaným, že se na tento případ vztahuje obecný zákaz oplocování lesních pozemků podle § 32 odst. 7 lesního zákona. Poukazují na to, že se na dotčené pozemky nevztahuje povinnost ohlašovat organizované nebo hromadné sportovní akce podle § 20 odst. 5 lesního zákona. Žalobci poukázali na rozdvojenost právní ochrany dřevin uvnitř oploceného areálu, a to na základě zák. č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve vztahu k dřevinám rostoucím mimo les a na základě lesního zákona ve vztahu k lesním porostům, což dle žalobců neodpovídá principům racionálního výkladu práva.

Žalobci namítají nesprávnost zhodnocení významu pozemků podle stavebního a živnostenského práva. Žalobci tvrdí, že jestliže jsou dotčené pozemky spolu se stavebními pozemky par. č. st. 48/1, st. 48/2, st. 76, dlouhodobě společně oploceny, pak splňují podle § 2 odst. 1 písm. c) stavebního zákona, definici zastavěných stavebních pozemků, tedy nemohou být současně pozemky určenými k plnění funkce lesa. Žalobci poukázali na to, že územní plán ÚPSÚ Pod Kunětickou horou (VI. změna územního plánu) vymezoval celé území oploceného areálu tzv. „Perníkové chaloupky“ jako zastavěné území s funkčním

využitím plochy občanské vybavenosti a podnikatelských aktivit. Dále žalobce tvrdí, že dotčené pozemky plní funkci oplocené provozovny občanské vybavenosti podle § 17 odst. 1 zák. č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání. Názor, že k uvedenému došlo z důvodu neprovázanosti činnosti správních orgánů, žalobci odmítají. Žalobci namítají, že dotčené pozemky jsou součástí zastavěného území mimo intravilán obce Ráby, což vyplývá z ustanovení § 58 odst. 2 stavebního zákona, tuto část ÚPSÚ však žalovaný považuje za nezákonnou.

Žalobci namítají nesprávné vyhodnocení začlenění některých pozemků do lesního hospodářského plánu. Dotčené pozemky jsou zařazeny do lesního hospodářského plánu pro pozemky nacházející se vně areálu, přičemž jde o povinnou reflexi stavu dle katastru nemovitostí. Žalobci namítají, že se žalovaný nevypořádal se všemi odvolacími námitkami, namítají nesprávné zhodnocení dotčených pozemků podle zákona o myslivosti, když tvrdí, že se jedná o nehonební pozemky, neboť jde o zastavěné pozemky, jak již uvedeno. Dále žalobci namítají záměnu pojmů pozemek a parcela; nesrozumitelnost některých důvodů žalovaného rozhodnutí, když ten argumentuje tím, že jestliže jsou dotčené pozemky lesními pozemky, pak nemohou být zastavěnými pozemky; nezákonnou ingerenci žalovaného do rozhodnutí správního orgánu prvního stupně; nesprávné hodnocení důvodů stávajícího stavu a konečně nepřijatelnost faktických důsledků žalovaného rozhodnutí, když lesní hospodaření na pozemcích by vylučovalo provozování areálu tzv. „Perníkové chaloupky.“

Žalobci proto navrhli zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, setrval na právním názoru vyjádřeném v žalovaném rozhodnutí, přičemž zdůraznil, že žalobcům opakovaně (v roce 2008 a následně v roce 2013) navrhoval podat žádost o zařazení dotčených pozemků do kategorie les zvláštního určení podle § 8 písm. c) lesního zákona, jako lesa se zvýšenou rekreační funkcí. Pak by žalobci mohli uplatnit některé postupy hospodaření směřující k posílení rekreační funkce dotčených pozemků podle § 36 odst. 1 lesního zákona. Proto také žalovaný vyhověl žádosti žalobců a vydal rozhodnutí o omezení produkční funkce lesa dne 18. 9. 2008, jak již uvedeno shora. Žalobci rovněž mohou požádat o odnětí dotčených pozemků podle §§ 16-18 lesního zákona.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.), a to při jednání soudu, když neprováděl dokazování navrhované žalobcem, a to z důvodu nadbytečnosti, neboť správní spis obsahuje dostatečné podklady pro vyhodnocení věci jak po stránce skutkové, tak právní, přičemž většina listin navrhovaných žalobci k provedení důkazů byla již ve správním spise obsažena. Krajský soud je přitom tohoto názoru, že v dané věci jde v podstatě o spor o tom, zda má být k určitým aktům jiných správních orgánů přihlíženo, či nikoliv, při posuzování toho, zda se u dotčených pozemků jedná o pozemky určené k plnění funkcí lesa ve smyslu § 3 lesního zákona.

Podle § 3 odst. 1 lesního zákona, platí, že: *Pozemky určené k plnění funkcí lesa jsou*

a) pozemky s lesními porosty a plochy, na nichž byly lesní porosty odstraněny za účelem obnovy, lesní průseky a nezpevněné lesní cesty, nejsou-li širší než 4 m, a pozemky, na nichž

byly lesní porosty dočasně odstraněny na základě rozhodnutí orgánu státní správy lesů podle § 13 odst. 1 tohoto zákona (dále jen "**lesní pozemky**"),

b) zpevněné lesní cesty, drobné vodní plochy, **ostatní plochy**, pozemky nad horní hranicí dřevinné vegetace (hole), s výjimkou pozemků zastavěných a jejich příjezdních komunikací, a lesní pastviny a políčka pro zvěř, pokud nejsou součástí zemědělského půdního fondu) a **jestliže s lesem souvisejí nebo slouží lesnímu hospodářství** (dále jen "**jiné pozemky**"). U těchto pozemků může orgán státní správy lesů nařídít označení jejich příslušnosti k pozemkům určeným k plnění funkcí lesa.

Podle § 3 odst. 2 lesního zákona, platí, že: Pozemky určenými k plnění funkcí lesa nejsou školky a plantáže lesních dřevin založené na pozemcích, které nejsou určeny k plnění funkcí lesa, pokud orgán státní správy lesů na návrh vlastníka pozemku nerozhodne jinak.

K výkladu definice pozemku určeného k plnění funkcí lesa se již v minulosti vyslovil Nejvyšší správní soud, v rozsudku ze dne 18. 12. 2009, č. j. 5 As 94/2008 - 44: „*Nejprve Nejvyšší správní soud považuje za nutné objasnit, co zákon pod pojmem „pozemek určený k plnění funkcí lesa“ rozumí, tedy jak tento pojem zákon definuje. Ustanovení § 3 odst. 1 lesního zákona stanoví, které pozemky jsou určeny k plnění funkcí lesa. V první řadě jde o „lesní pozemky“ [§ 3 odst. 1 písm. a) lesního zákona]. Takové pozemky jsou nebo mají být lesnický obhospodařovány. Jde zejména o pozemky s lesními porosty včetně pozemků, na nichž byl porost dočasně odstraněn za účelem obnovy lesa, plochy lesních průseků a nezpevněných cest. Dále lesní zákon zahrnul mezi pozemky určené k plnění funkcí lesa i tzv. „jiné pozemky“ [§ 3 odst. 1 písm. b) lesního zákona]. Tato kategorie je zde **příkladem výčtem popsána**, přičemž je stanoveno, že pozemky lze podle tohoto ustanovení lesního zákona kvalifikovat jako pozemky určené k plnění funkcí lesa **za podmínky, že takové pozemky nejsou součástí zemědělského půdního fondu a zároveň s lesem souvisejí či slouží lesnímu hospodářství**. Lesní zákon tedy definuje pozemek určený k plnění funkcí lesa materiálně. Takový pozemek musí fakticky naplňovat znaky lesního pozemku či jiného pozemku ve smyslu § 3 odst. 1 písm. a) nebo b) lesního zákona. Skutečnost, že daný pozemek je v katastru nemovitostí formálně veden jako pozemek lesní, resp. jako pozemek určený k plnění funkcí lesa, nemůže tedy být v dané otázce rozhodující. Nelze totiž vyloučit situaci, kdy pozemek je v katastru nemovitostí veden chybně jako pozemek určený k plnění funkcí lesa, přestože fakticky již znaky pozemku určeného k plnění funkcí lesa ve smyslu příslušných ustanovení lesního zákona nenaplní. Při zachování předpokladu analogie s vymezením zemědělského půdního fondu zde Nejvyšší správní soud odkazuje na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 11. 1995, č. j. 6 A 905/94, uveřejněné v časopise Soudní judikatura, sv. 11, ročník 1998, s. 351, ve kterém Vrchní soud v Praze dospěl k závěru, že není-li pozemek zemědělsky obhospodařován a ani v budoucnu tomu tak nemá být (tj. chybí materiální znak podle zákona o ochraně zemědělského půdního fondu, který musí být naplněn, aby konkrétní pozemek mohl být kvalifikován jako součást zemědělského půdního fondu – pozn. NSS), nejde o součást zemědělského půdního fondu, byť i pozemek dosud byl v rozporu s faktickým stavem v katastru nemovitostí formálně veden v některé z kategorií zemědělské půdy. Z uvedeného je zřejmé, že pokud příslušný správní orgán rozhoduje podle § 3 odst. 3 lesního zákona, zda konkrétní pozemek je či není určen k plnění funkcí lesa, nemůže vycházet pouze ze skutečnosti, jak je takový pozemek veden v katastru nemovitostí. Musí se naopak zabývat tím, zda tento pozemek naplňuje svou povahou definici pozemku určeného k plnění funkcí lesa podle příslušných ustanovení lesního zákona.“*

Krajský soud má za to, že uvedený právní názor jednoznačně stanoví nutnost materiálního pojetí definice pozemku určeného k plnění funkcí lesa. Jestliže to přitom příkladmo znamená, že nelze vycházet z údajů v katastru nemovitostí, neboť je zjištěním skutkového stavu věci nutno se překlenout přes případnou chybu formálního údaje, pak dle názoru krajského soudu nelze striktně vycházet ani z rozhodnutí jiných správních orgánů, rozhodujících podle jiných právních předpisů ve vztahu k dotčenému pozemku, a na jejich rozhodovací činnosti vystavět argumentaci o tom, proč nelze pozemek považovat za pozemek určený k plnění funkcí lesa, jak v žalobě činí žalobce. Dle krajského soudu je pro určení toho, zda se jedná o pozemek určený k plnění funkcí lesa rozhodný podle § 3 odst. 1 písm. a) lesního zákona, faktický stav pozemku, tedy stav zjistitelný v terénu a dále zejména podle § 3 odst. 1 písm. b) lesního zákona, okolnost způsobu hospodaření na něm, přičemž ostatní okolnosti mohou být pouze podpůrné, nikoliv rozhodné ve věci.

Pokud jde o faktický stav dotčených pozemků, tento je zachycen **v protokolu z ohledání ze dne 17. 3. 2014 a doložen fotografiemi prokazujícími lesní porosty.** Jedná se přitom o pozemky přímo sousedící s ostatními lesními pozemky vně oploceného areálu. Podle § 2 písm. c) lesního zákona, jsou lesními porosty stromy a keře lesních dřevin, které v daných podmínkách plní funkce lesa. Podle § 2 písm. b) lesního zákona, jsou funkcemi lesa přínosy podmíněné existencí lesa, které se člení na produkční a mimoprodukční. Dle krajského soudu je u dotčených pozemků splněna podmínka existence lesa, neboť se jedná o pozemky sousedící s dalšími lesními pozemky, tedy o součást lesa. Jak tedy žalovaný správně zhodnotil, to, že se v případě dotčených pozemků jedná o pozemky určené k plnění funkcí lesa podle § 3 odst. 1 písm. a) lesního zákona, bylo prokázáno faktickým stavem pozemků (lesními porosty), které jsou přitom zcela zřetelně součástí lesa (sousedí s dalšími lesními pozemky vně oploceného areálu).

Pokud jde o oplocení dotčených pozemků, to bylo realizováno v roce 1965 na základě povolení Okresního národního výboru v Pardubicích, jednalo se o oplocení lesních pozemků evidovaných podle pozemkového katastru pod par. č. 158 a 160, avšak pozemky nebyly vyňaty z lesního půdního fondu. Jestliže dotčené pozemky přímo navazují, sousedí s lesními pozemky vně areálu, nelze dovodit, že pouhým oplocením areálu přestaly dotčené pozemky plnit veškeré funkce lesa ve smyslu ustanovení § 2 písm. b) lesního zákona. Vedle toho nebylo prokázáno, že by dotčené pozemky byly předány do užívání Ústavu sociální péče Ráby. K příměru žalobce, který přirovnával pozemky v oploceném areálu k Lesnímu hřbitovu v Hradci Králové, lze přisvědčit žalovanému (jeho vyjádření), že se nejedná o skutkově srovnatelnou věc, tedy o přílehlavý příměr, jestliže pozemky uvedeného hřbitova nikdy ani nebyly vedeny jako součást lesního půdního fondu.

Pokud jde o hospodaření na dotčených pozemcích, má krajský soud za prokázané, že dotčené pozemky jsou zahrnuty v lesním hospodářském plánu pro lesní hospodářský celek Lesní hospodářství pod Kunětickou horou (prokázáno lesním hospodářským plánem). Podle krajského soudu je zjevné, že jsou-li dotčené pozemky zahrnuty do lesního hospodářského plánu, přičemž sousedí s ostatními lesními pozemky (vně oploceného areálu), pak slouží lesnímu hospodářství, bez ohledu na to, v jaké intenzitě je lesní hospodářství realizováno v terénu. Jde o to, že je s dotčenými pozemky pro účely lesního hospodářství počítáno. Ze stanoviska Lesů České republiky a.s. ze dne 4. 2. 2014 je zřejmé, že byl dán souhlas s vynětím dotčených pozemků z pozemků určených k plnění funkcí lesa. Z toho rovněž plyne,

že pozemek je v době vyhotovení stanoviska považován za pozemek určený k plnění funkcí lesa, byť je jeho hospodářská funkce dle vyjádření zjevně oslabena. Tedy ani ve vztahu k lesnímu hospodaření, byť se ze zákona jedná o podmínku stanovenou pro tzv. „jiné pozemky“ podle § 3 odst. 1 písm. b) lesního zákona, nelze uzavřít, že dotčené pozemky jsou z lesního hospodaření vyloučeny. Dle krajského soudu tak není pochyb o tom, že se u dotčených pozemků jedná o pozemky určené k plnění funkcí lesa podle § 3 odst. 1 písm. a) lesního zákona.

Krajský soud opakuje, že s ohledem na jednoznačný faktický stav věci, jsou ostatní uváděné okolnosti pouze okolnostmi podpůrnými.

Ve věci bylo přitom ohledně podpůrných okolností, a to historických okolností, prokázáno, že dotčené pozemky byly do vydání v restitučním řízení ve vlastnictví Československého státu (prokázáno shora uvedeným výměrem Ministerstva zemědělství ze dne 12. 9. 1949), přičemž správu vykonávaly Východočeské státní lesy. Pokud šlo o námitku zápisu využití dotčených pozemků jako sportoviště a rekreační plochu, uvedený chybný postup katastrální orgánu žalovaný ve svém rozhodnutí náležitě objasnil, když ozřejmil, že na základě jeho rozhodnutí z 18. 9. 2008 bylo povoleno dočasné omezení dřevoprodukční funkce lesa ve prospěch funkce rekreační, čímž ovšem dotčené pozemky neztratily právní ochranu podle lesního zákona ve smyslu § 13 odst. 1 lesního zákona, když využití k jiným účelům než k plněním funkcí lesa je zakázáno. Pokud jde o úkony ostatních správních orgánů ve vztahu k dotčeným pozemkům, zejména povolení stavby oplocení a z nich žalobcem odvíjený právní názor o tom, že se nemůže jednat o pozemky určené k plnění funkcí lesa, když se jedná o stavební pozemky, shoduje se krajský soud s právním názorem žalovaného, že tyto správní akty nejsou z hlediska posouzení § 3 lesního zákona, rozhodné, a to právě proto, že je nutno vycházet z materiálního pojetí definice pozemku určeného k plnění funkcí lesa. Pokud jde o funkční zařazení dotčených pozemků v územním plánu ÚPSÚ Pod Kunětickou horou (VI. změna územního plánu), pak je třeba uvést, že územní plán stanoví limity možného využití území, avšak jejich realizace je podmíněna tím, že takové využití daného území není v rozporu se zákonem.

Pokud šlo o námitky dopadů žalovaného rozhodnutí, lze odkázat na příslušné vyjádření žalovaného, jak uvedeno shora, když žalobcům nic nebrání v tom, aby iniciovali postup podle lesního zákona směřující k zařazení dotčených pozemků do kategorie les zvláštního určení podle § 8 písm. c) lesního zákona, jako lesa se zvýšenou rekreační funkcí, případně aby požádali o odnětí dotčených pozemků podle §§ 16-18 lesního zákona.

Krajský soud proto shrnuje, že po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného je přezkoumatelné, neboť obsahuje náležitosti správního rozhodnutí podle § 68 správního řádu, přičemž z něj je zcela zřetelné, že dotčené pozemky považuje za pozemky určené k plnění funkcí lesa podle § 3 odst. 1 písm. a) lesního zákona, na základě faktického zjištění jejich stavu. Dle názoru krajského soudu se přitom řádně a srozumitelně vypořádal s odvolacími námitkami, které, rovněž dle vyjádření žalobců, byly přejaty do žalobních námitek a o kterých je zjevné, že tvoří zásadní část žalobních námitek. S ohledem na rozsah uplatněných žalobních námitek, když zásadní námitky byly vypořádány již v rozhodnutí žalovaného, s nímž se krajský soud ztotožňuje, krajský soud na odůvodnění žalovaného rozhodnutí plně odkazuje. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto

zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení, viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13), případně za podmínek tomu přiměřeného kontextu i s akceptací odpovědi implicitní, což připouští i Ústavní soud (viz např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72.), tzn., že na určitou námitku lze reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (viz nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 – 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci, pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů, nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho **úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace** (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19).

Krajský soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).

Krajský soud uzavírá, že se po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí zcela ztotožnil s právním názorem žalovaného, a proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Náklady řízení:

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobci nebyli ve věci úspěšní a úspěšný žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 16. prosince 2015

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová